

[Aksel Larsen.]

ring dog kan regere — det kan så sandelig også tiltrænges —, samt for at have noget at føre valgkamp på.

Hvad det første angår, har regeringen ikke haft nogen heldig hånd, men hvem kan også vente det af denne flok sammenbragte børn i et vanrøgtet hus, for selvom man troede på den påstand om Danmarks fattigdom, som er regeringens udgangspunkt, hvad vi kommunister ikke gør, vidner finansministerens usikre fremsættelsestale alligevel om, at de her foreslåede midler hverken ville være de rette eller være tilstrækkelige.

Hvad det andet angår, har regeringen derimod gjort det ganske godt. Skønt der er principiel enighed mellem regeringspartierne og socialdemokratiets ledere om, at lønreguleringen opad skal bremses, giver regeringens formulering af lovforslaget som et direkte attentat på den overenskomsthjemlede pristalsregulering en storartet anledning for de socialdemokratiske ledere til harmfnysende at erklære, at de er regeringens bitre modstandere, at der altså er uenighed tilstede, og at vælgerne altså her har noget at vælge imellem.

I den larm, dette vil forårsage, håber visse folk så at kunne drukne erkendelsen af, at regeringen har foreslået en direkte forringelse af pristalsreguleringen, medens socialdemokratiet har foreslået forringelsen gennemført ad indirekte vej, nemlig gennem en kæmpemæssig omsætningsskat, der medfører prisstigninger, som ikke skal indregnes i pristallet. For tydeligheds skyld: regeringen foreslår et direkte indbrud i de små hjemøkonomi, medens de ærede medlemmer hr. Hans Hedtoft og hr. H. C. Hansen med det ærede medlem af landstinget hr. Eiler Jensens hjælp vil anvende lommetyveriets i øjeblikket måske umærkelige, men senere lige så følelige vej.

For at bidrage til i folket at skabe klarhed i det økonomiske tågevejr, de ærede foregående ordførere har skabt, vil jeg anholde en påstand, der synes at være enighed om, nemlig at det gælder om ved hurtig og resolut indgriben at redde Danmarks valuta. Vi står på randen af valutakatastrofens afgrund, jfr. indenrigs- og boligministerens udtalelse — om hvem jeg iøvrigt må sige, at jeg ikke begriber, med hvilken ret han fører den sidste af sine titler. Altså, valutaen er i fare og skal reddes. Det er nu ellers, jfr. de samme politiske partiers påstande, fremført nogle gange før. Det blev som bekendt gjort i juli 1948, da de fem partier mod kommunisternes advarsler vedtog Marshallplanen med de samstemmende erklæringer:

„at så ville Danmark aldrig komme i valutavanskeligheder, og kronens kurs ville kunne holdes.“

Det blev også gjort i september 1949, da man skar den absolut holdbare kronkurs ned med 33 pct., idet man erklærede, at kun dette ville formå at redde os fra valutakatastrofens afgrund. Men til gengæld — jeg citerer her indholdsmæssigt den daværende statsminister, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft —, til gengæld ville kronesænkningen bringe os højere eksportpriser, forøget eksport og nærmest uforandrede importpriser, hvorfor den ville genoprette vor betalingsbalance med udlandet.

Det blev endelig gjort i fjor efterår, da man ved forlig mellem fire eller fem partier pålagde befolkningen nye skatter og forbrugsindskrænkninger på tilsammen over 1 milliard kr., idet man erklærede, at når befolkningen bragte disse ofre, ville vor valuta, der påny befandt sig på afgrundens rand, være reddet for stedsde.

Kun et lille halvt år efter at man for tredje gang reddede vor valuta og rettede vor situation varigt op, kommer man nu og siger til befolkningen: I må bringe ofre, spise mindre, klæde jer dårligere, bo elendigere, men helst ryge mere, for det tjener finansministeren jo penge på. I må gøre det altså sammen for at redde Danmarks valuta og økonomi. De samme partier og politikere, der har handlet sådan og taler sådan, kan de have grund til forundring over, at deres vanartede form for demokrati er ude for en alvorlig tillidskrise, der ikke bliver mindre, når befolkningen ser og hører, hvilket teater de opfører i anledning af et forestående valg?

Hvordan karakteriserer de situationen, hvormed motiverer de, at nedskæringerne fra november i fjor nu følges af nye nedskæringer? Ja, den nuværende statsminister sagde i Haderslev: sandheden er den, at vi alle er blevet fattigere. Den forhenværende statsminister, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, korrigerede i Næstved dette derhen: sandheden er den, at landet, Danmark, er blevet fattigere. Begge har uret, og begge må vide, at de har uret, at det ikke er sandt, hvad de fortæller befolkningen. Ved sin veludviklede industri, sit dygtige landbrug, sine fremragende fiskere, sin store handelsflåde og fremfor alt sin arbejdsduelige befolkning har Danmark større forudsætninger end mange andre lande for at virkeliggøre det gamle ord:

„Og da har i rigdom vi drevet det vidt, når få har for meget og færre for lidt.“

Krigstidens ødelæggelser af vort produktionsapparat var mindre end i andre krigs-